

MORGAN MATSON

O nuntă...
cu bucluc

Traducere din limba engleză și note de

OFELIA AL-GAREEB

București, 2020

Familia Grant

Eleanor Sheridan Grant și Jeffrey Grant

Sheridan Grant (Danny), douăzeci și nouă de ani

Linnea Grant (Linnie), douăzeci și opt de ani

Jameison Jeffrey Grant (J.J.), douăzeci și cinci de ani

Michael Grant (Mike), nouăsprezece ani

Charlotte Grant (Charlie), șaptesprezece ani

Familia Daniels

Generalul Douglas și Rose Daniels

Ellis Daniels

Elizabeth Daniels

Rodney Daniels

Grupul prezent la repetiția de nuntă

Linnie Grant, mireasă

Rodney Daniels, mire

Max Duncan, cavaler de onoare principal și oficiant al ceremoniei de nuntă

Jennifer Kang, domnișoară de onoare

Danny Grant, cavaler de onoare

Jennifer Wellerstein, domnișoară de onoare

J.J. Grant, cavaler de onoare

Priya Koorse, domnișoară de onoare

Mike Grant, cavaler de onoare

Elizabeth Daniels, domnișoară de onoare

Marcus Curtis, cavaler de onoare

Charlie Grant, domnișoară de onoare

GRANT CENTRAL STATION

Vacanța de Crăciun

Jesse Foster mă sărută. Nu eram sigură cum de se întâmplase. Îl sărutam și eu, deschizând ochii la fiecare câteva secunde, pentru a mă asigura că era adevărat, ca să văd luminițele clipind și ghirlandele agățate pretutindeni la subsol, stâlpul balustradei împodobit cu un fes de Moș Crăciun și, cel mai important, îl vedeam pe Jesse Foster deasupra mea, cu mâinile în părul meu, ținând ochii închiși.

De obicei, atunci când se întâmplă un lucru la care ai visat toată viața, te simți dezamăgit, fiindcă realitatea nu se ridică niciodată la nivelul fantaziei, unde totul este perfect, unde nici odată nu ți-e foame și nu te dor picioarele. Dar în cazul asta, totul se potrivea cu așteptările mele, ba chiar cu vîrf și îndesat.

Ori de câte ori visam că-l sărut — și avusesem o *multime* de asemenea visuri, încă de când aveam unsprezece ani —, toate evenimentele din visul meu duceau către acel sărut: momentul în care mă vedea, cuvintele pe care le rostea, felul în care totul părea să se miște cu încetinitoarul, în timp ce se apleca spre mine. Si apoi, întotdeauna, imaginea se întuneca treptat, iar eu începeam să-mi imaginez viitorul: noi doi mergând împreună pe holurile Liceului Stanwich, mâna în mâna, în timp ce el îmi zâmbea fericit.

Dar să-l sărut pe Jesse Foster în viață reală era mai presus de orice visasem vreodată. În primul rând, săruta extraordinar,

respect pentru băiem și cărți

eclipsându-i complet pe ceilalți patru tipi cu care mă sărutase, care fuseseră stângaci și șovăitori. Stăpânea la perfecție arta sărutului. Se oprea din când în când și se uita la mine, ca pentru a se asigura că mă simteam bine, iar eu mă întindeam ca să-i răspund la sărut, pierzându-mă în el încă o dată.

Portiunea mea de creier care încă se putea gândi și la alte lucruri în afara de *buze, mâini, Dumnezeule!* și *Jesse Foster* încerca să înțeleagă cum ajunsesem în punctul astă. Îl știam pe Jesse de-o viață: când avea șase ani și era scund pentru vîrstă lui, cu o clacie de păr șaten și cărlionțat; cu aparat ortodontic și cu ochelari, când avea doisprezece ani; și acum, la nouăsprezece ani, cu părul scurt, brațele puternice și musculoase, în timp ce se sălta deasupra mea. Era cel mai bun prieten al fratelui meu Mike, însă, în ciuda acestui fapt, nu ieșiserăm niciodată în oraș doar noi doi.

Mă aflam în subsolul familiei Foster în momentul astă, la două zile după Crăciun, numai deoarece Mike nu venise acasă de sărbători. După întâmplarea din februarie, nu fusese acasă toată vara. Rămăsese la Northwestern¹ și urmase niște cursuri de vară, iar apoi lipsise de acasă și de Ziua Recunoștinței. Până în ultima clipă, nu crezusem că avea să sară și peste Crăciun. Era un lucru să speli putina de Ziua Recunoștinței sau de 4 Iulie, și era cu totul altceva să o faci de *Crăciun*. Mike nu venise acasă, iar pe 23 decembrie ne trimisese un SMS, anunțându-ne că planurile lui se schimbaseră. Nu dăduse nicio explicație.

Mama își canalizase furia și dezamăgirea în a face curătenie, iar când ajunse în camera lui Mike, găsise o cutie pe a cărui etichetă fusese scris LUCRURILE LUI JESSE și mi-o dăduse mie.

Cu toate că eram foarte supărată pe fratele meu, profitasem de ocazie. La urma urmei, era o modalitate absolut justificată de a-l vedea pe Jesse, una care nu presupunea să născocesc un

¹Universitatea Northwestern.

O nuntă... cu bucluc

pretext. Îl scrisesem un SMS, după ce mai întâi îi trimisesem ciorne ale SMS-ului lui Siobhan, prietena mea cea mai bună, astfel încât el să nu vadă prea multă vreme, pe ecranul mobilului, bulele alea cu trei puncte înăuntru, care indicau faptul că șovăiam și mă răzgândeam. În propriul lui SMS, mă anunțase că avea invitați și că puteam să trec oricând pe la el, iar eu alesem să-l vizitez la 21:30. Ajunsesem acolo după ce îmi schimbăsem hainele de cinci ori și muncisem o oră ca părul meu să arate ca și când nu depusese niciun efort ca să-l aranjez, iar Jesse îmi făcuse vesel cu mâna, din capătul celălalt al subsolului, făcându-mi semn să aşez într-un colț cutia pe care o țineam în brațe, apoi schițase un gest spre lada frigorifică, unde berile se legănau în gheață topită. Am luat o bere Natty Ice, dar nu am prea băut. O țineam în mână în timp ce discutam cu unul dintre colegii de cameră ai lui Jesse despre faptul că există multiple axe temporale; el era de părere că axa în care trăim noi este doar unul dintre exemplele universurilor paralele aproape infinite și că, dacă voiam o dovadă în sprijinul acestei afirmații, o puteam găsi pe internet.

Dădusem aprobator din cap și încercasem să maschez faptul că afirmațiile lui mi se păreau ridicolе, iar în tot acest timp îl privisem pe Jesse cu coada ochiului. Siobhan numea fenomenul astă „radarul meu jessean”, și nu se înșela: știam întotdeauna unde se afla el într-o încăpere și cât de aproape de mine era. Jesse fusese sufletul petrecerii: dominase în meciurile de ping-pong, salutase invitații pe măsură ce aceștia coborâseră în subsol și discutase aprins despre ultimul sezon al serialului *Urzeala tronurilor*. Din când în când, se uitase la mine, iar eu îi zâmbisem și apoi mă prefăcusem interesată de conversația la care participam. Trebuia să demonstrez că mă descurcam cu prietenii lui, că nu eram doar sora mai mică a lui Mike.

Dar, după două ore, eram pregătită de plecare. Prietenii lui Jesse începuseră să-și ia paltoanele și căciulile, ploaia reîncepușe, iar Jesse păruse foarte ocupat cu o fată îmbrăcată în roșu, cu un decolteu în anchor, care stătea aproape de el, pe canapea. Părul ei negru se răsfirase, ascunzându-i vederii pe amândoi. Toaleta de la subsol era încuiată, așa că urcasem în casa întunecată și tăcută, cu excepția luminițelor albe ce împodobeau un pom de Crăciun aflat într-un colț.

Când m-am întors la subsol, m-am oprit brusc pe treapta de jos. Auzeam vag zgomote de portiere trântite și motorul unei mașini. Dar cel mai mult mi-a atras atenția faptul că toți invitații plecaseră, iar Jesse stătea pe canapea. Singur.

— Cât am lipsit? l-am întrebat.

În timp ce traversam încăperea pentru a-mi lua paltonul, Jesse mi-a zâmbit, fără să-și ia ochii de la televizor, unde se difuza rezumatul unui buletin de știri sportive.

— Haide, haide! a murmurat el, aplecându-se. Hai...

Probabil că în clipa aia se întâmplase ceva în legătură cu vreun sport, deoarece a oftat și s-a rezemat din nou de spătarul canapelei. A închis televizorul, apoi a aruncat telecomanda deosebit. Se auzea doar zgomotul ploii lovind în ferestre. Jesse s-a uitat la mine și a zâmbit ca și cum mă vedea pentru prima dată.

— Charlie, nu e nevoie să pleci — a spus, scheițând un gest spre paltonul meu — pentru că sunt un ratat și toți ceilalți prieteni m-au părăsit.

Mi-am aruncat paltonul cât colo, de parcă ar fi luat foc, dar apoi mi-am regăsit stăpânirea de sine și mi-am impus să mă îndrept încet spre canapea și să mă așez lângă Jesse de parcă nu ar fi fost mare scofală, ca și cum nici nu mă sinchiseam.

Jesse nu s-a mișcat de la locul lui, din mijlocul canapelei, așa că, atunci când m-am așezat, stăteam mai aproape de el ca niciodată, cu excepția a două împrejurări de neuitat: la a paisprezecea

O nuntă... cu bucluc

aniversare a lui Mike, când rămăseserăm blocați împreună în ascensorul unui local unde se juca *laser tag*¹, și o memorabilă călătorie cu mașina, când aveam doisprezece ani și ne întorceam din Hartfield, unde jucaserăm minigolf. Ne înghesuise să toti în aceeași mașină. Cumva, ajunsesem pe bancheta din spate, lângă Jesse, iar Mike stătea de cîrlătușă parte a lui. Iar Jesse se tot răsucea ca să discute cu Mike, ceea ce însemna că se tot sprijinea de mine, iar piciorul lui gol se lipise de al meu. În acea călătorie de treizeci de minute, mă rugasem ca traficul să fie infernal, sau ca șoseaua să fie închisă temporar, sau să facem pană — orice, numai să mai prelungim totul. Prin urmare, atunci când m-am așezat pe canapea, alături de el, eram deplin conștientă că această apropiere — voluntară, spre deosebire de proximitatea impusă de logistica unui autovehicul — era ceva cu totul nou.

Când m-am apropiat de canapea, brațul lui a stat întins pe partea de sus a spătarului și l-a mișcat puțin când m-am așezat lângă el. Ba chiar — și asta mi-a făcut palmele să transpire — părea să-l fi coborât cu câțiva centimetri, aducându-l mai aproape de umerii mei.

— Vrei să ne uităm la ceva anume? m-a întrebat Jesse, aplecându-se să ia telecomanda din locul unde o azvârlise, adică pe partea mea de canapea.

Se aplecase, întinzându-se peste mine, iar brațul lui îl atinsese ușor pe al meu, provocând în capul meu o explozie de stele.

— Sigur, am îngăimat, sperând că tonul meu era liniștit și degajat, nu ca și cum mă zbăteam între exaltare și nevoia de a vomita.

¹ Joc similar cu *paintball*-ul sau cu *airsoft*-ul, principala diferență fiind că echipamentul de *laser tag* este în general mai comod și jocul e inofensiv, comparativ cu celealte două, în care impactul cu bila poate produce vânătăi sau chiar răni.

Respect pentru oameni și cărți
Jesse mirosea a balsam de rufe și a bere, iar când a recuperat telecomanda, a ajuns și mai aproape de mine.

— Poate vrei să vezi un film? m-a întrebat el, îndreptând telecomanda spre televizor, însă fără să-și ia ochii de la mine.

Atunci mi-a picat fisa și am priceput ce se întâmpla. Oi fi sărutat eu doar patru tipi și, în plus, se poate spune că, într-un fel, am avut un iubit în clasa a zecea: partenerul meu de la ora de chimie, Eddie Castillo. Deși „relația” noastră durase numai trei săptămâni, nu eram naivă. Dintr-o dată, am știut foarte clar de ce Jesse mă invitase să rămân aici, cu el, de ce stăteam aşezată unul lângă altul, pe canapea: nu era deloc vorba să vedem vreun film.

— Sigur, am repetat, impunându-mi să-l privesc în continuare și împotrívindu-mă nevoii imperioase de a sări de pe canapea și de a da fuga la poșeta mea, pentru a-i trimite un SMS lui Siobhan.

Aș fi vrut să-i spun ce se petreceea și să mă sfătuască în legătură cu ce trebuia să fac.

Mi-am scos pantofii cu talpă joasă și mi-am strecurat picioarele sub mine.

— Mi-ar plăcea să văd un film.

Jesse mi-a enumerat câteva opțiuni și eu m-am prefăcut că-mi păsa ce film alegea, dar de fapt știam că nu făceam decât să ne învârtim în jurul cozii. Și, cum era de așteptat, filmul începuse de numai câteva minute — din câte înțelesem, în zăpăceala mea, părea să fie despre un polițist care face schimb de trupuri cu partenerul său, un câine polițist —, când Jesse și-a desprins privirea de la ecran și s-a uitat în ochii mei.

— Bună! a zis și un colț al gurii i s-a ridicat într-un zâmbet.

— Bună!

De data asta, nu mi-am putut masca neliniștea din voce.

O nuntă... cu bucluc

S-a întins și mi-a petrecut o șuviță de păr după ureche, apoi mi-a mângâiat bărbia cu degetul mare, și-a înclinat capul și s-a aplecat spre mine, închizând ochii.

Și apoi m-a sărutat.

Din primul moment în care buzele noastre s-au atins, mi-a fost clar că Jesse știa ce facea. Nu erau săruturile sfioase, nesigure de care avusesem parte înainte și mi se tăia răsuflarea fiindcă mă săruta pasional. Încercam să țin pasul cu el, încercam să conștientizez că asta chiar se întâmpla. L-am sărutat și eu, sperând că lipsa mea de experiență în acest domeniu nu avea să fie vizibilă. Dar, chiar dacă era vizibilă, pe Jesse nu părea să-l deranjeze. Inima mi-o luase la galop și aveam senzația că mă topeam încet, transformându-mă într-o bală pe canapeaua uzată, tapițată cu velur, a familiei Foster. Jesse s-a întrerupt o secundă și m-a privit în ochi, iar eu am încercat să-mi recapăt suful, să mă gândesc și la altceva în afară de numele lui, repetat iar și iar în mintea mea.

— Deci..., a spus și și-a strecurat un braț pe sub șoldurile mele, de unde, o secundă mai târziu, a pescuit telecomanda.

Mi-a zâmbit ca și când am fi împărtășit un secret și a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu cred că avem nevoie de televizor, nu?

I-am zâmbit și eu.

— Probabil că nu.

Jesse a îndreptat telecomanda spre televizor exact în clipa când agentul de poliție exclama: „Am mai auzit de expresia «viață de câine», dar asta-i de-a dreptul ridicol!“.

Sunetul s-a întrerupt. Deodată, subsolul a devenit mai întunecos și mai tăcut. Eram doar eu, Jesse și ploaia ce răpăia în ferestre.

— Ei, atunci..., a zis Jesse.

A zâmbit și și-a aplecat capul, sărutându-mă pe gât. Am scos o exclamație și m-am înfiorat, mulțumindu-i în gând lui

Siobhan că mă convinsese să nu mă îmbrac cu o bluză pe gât, aşa cum plănuisem. Înainte să apuc să mădezmeticesc, m-a întins pe canapea, astfel încât capul meu se rezema de brațul canapelei. Jesse stătea deasupra mea.

A început să mă sărute din nou și și-a strecut mâinile pe sub puloverul meu, iar eu am tras aer în piept.

— Ce-i? m-a întrebat Jesse, îndreptându-se de spate și frecându-și palmele. Am mâinile reci?

— Nu.

M-am ridicat puțin și mi-am privit abdomenul gol și puloverul, care mi se ridicase până în dreptul coastelor.

Jesse a început să-și plimbe ușor degetele pe abdomenul meu, iar eu am simțit din nou că începeam să mă topesc. Înainte, când mă sărutasem cu vreun băiat, nu ajunsem niciodată la etapa sărutului la orizontală.

— E OK aşa? m-a întrebat Jesse.

Ochii lui îi căutau pe ai mei. Mâinile lui îmi mângâiau mijlocul, policarele lui desenau lent cercuri pe pielea mea goală.

M-am uitat la el și, după o secundă de ezitare, am dat afirmativ din cap. Nu se punea problema că aş fi vrut să se opreasă; pur și simplu totul se derula mult, mult mai rapid decât orice experimentasem vreodată. Abia după o săptămână de relație Eddie își luase inima în dinți și mă ținuse de mâna. Am inspirat adânc, în vreme ce Jesse își strecuia iar mâinile pe sub puloverul meu. M-am pierdut în clipa asta, în senzația stârnită de degetele lui pe pielea mea și în săruturile noastre, care devineau din ce în ce mai încotate. Mi-a tras puloverul peste cap și l-a aruncat deoparte, iar mâinile lui s-au îndreptat direct spre sistemul de prindere al sutienului. Am încremenit, iar Jesse s-a îndepărtat puțin, încruntat.

— Ești bine?

— Pur și simplu...

O nuntă... cu bucluc

Am aruncat o privire spre trepte. Deodată, mi-am dat seama că, în orice clipă, oricare din părinții lui Jesse ar fi putut coborî aici. Nu aş fi suportat ca soții Foster — care mă știau de când aveam cinci ani — să mă vadă pe jumătate goală, pe canapeaua lor, sărutându-l pe fiul lor.

— Aăă... Părinții tăi sunt acasă?

— Dorm în casă, a răspuns Jesse cu aplomb, dar am văzut că și ochii lui s-au îndreptat spre trepte.

M-am ridicat în capul oaselor, simțind că momentul începea să-și piardă vraja. Știam că n-aș fi putut să-l mai sărut pe Jesse acum, când nu mă gândeam decât la faptul că părinții lui ne puteau surprinde.

S-a aplecat spre mine, zâmbind.

— Știu unde putem merge.

A făcut semn cu capul spre ușă, iar eu mi-am ținut respirația, sperând că nu avea să sugereze să ne continuăm „activitatea” în mașina lui. În schimb, a spus:

— Casa de oaspeți.

Nu fusesem niciodată în casa lor de oaspeți, dar auzisem de ea. Datorită ei câștigase Jesse întotdeauna, în clasele primare, la jocul de-a văti ascunsele, până ce lui Mike i-a picat fisa. Am dat din cap, în semn de aprobare, iar Jesse mi-a întins mâna, ca să mă ajute să mă ridic. Am vrut să mă întind după puloverul meu, dar el deja și-l scotea pe al lui. Mi l-a întins, iar eu l-am îmbrăcat, încercând să ascund faptul că inspiram cu nesaț miroșul lui Jesse, care părea să emane din cașmirul moale, gri.

— N-o să-ți fie frig? l-am întrebat, netezindu-mi părul electrizat.

Jesse rămăsese doar în jeans și într-un tricou alb, iar în ultimele două nopți temperatura scăzuse sub nivelul înghețului.

— Mă descurc.

Mi-a întins mâna, ceea ce a făcut ca lumea să se clătine puțin, și m-a condus la ușa care dădea în curtea din spate a familiei Foster. Dar când Jesse a deschis-o, am făcut un pas înapoi. Ploua mai tare, iar temperatura părea să fi scăzut și mai mult; am început să tremur și mi-am dat seama, puțin cam târziu, că-mi lăsasem pantofii lângă canapea.

— Ești gata să fugim până acolo? m-a întrebat Jesse, strângându-mi mâna.

— Stai! i-am cerut, făcând un pas spre canapea. Să-mi iau pantofii.

— Nu-i nevoie.

M-a tras mai aproape de el. S-a aplecat să mă sărute și, o secundă mai târziu, m-a luat în brațe.

— Te duc eu.

Am scos un sunet — o combinație între un tipărt și un hohot de râs — și, înainte să mă dezmetesc, Jesse a deschis ușa și a început să mă ducă în brațe prin ploaie.

Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, iar el mă săruta în timp ce păsea. Jesse s-a oprit un moment, strângându-mă cu putere, și ne-am sărutat în ploaie. Aproape că-i simteam inima bătând lipită de a mea. Apoi Jesse mi-a petrecut picioarele peste brațul lui. Când devenise atât de puternic? Mă purta ca și când aş fi fost ușoară ca o pană. A pornit în pas alergător spre casa de oaspeți.

Era o versiune miniaturală a casei familiei Foster: un acoperiș tuguiaț, din lemn, și panouri de sticlă care se întindeau pe totă lungimea casei, plus un balcon la al doilea etaj. Am crezut că Jesse voia să intre pe ușa principală, dar m-a purtat până la scara care ducea la al doilea etaj. M-a lăsat jos, pe prima treaptă, dar a făcut-o încet și măinile lui au alunecat de-a lungul picioarelor mele, până la talie.

— Tu prima, m-a invitat și l-am auzit clănținind din dinți.

O nuntă... cu bucluc

Acum, când nu ne mai sărutam, începeam să simt cât de frig era. Tălpile îmi amortiseră. Am urcat grăbită, cu Jesse în urma mea. M-a condus în celălalt capăt al balconului și a deschis ușa.

Jesse nu a aprins lumina, iar eu am clipit, așteptând ca ochii să mi se obișnuiască. Era o mansardă *open-space* — poate că bucătăria și sufrageria se aflau la parter —, cu un pat mare în mijlocul camerei și cu noptiere de-o parte și de alta. Ușa de la baie era întredeschisă. Înainte să realizez implicațiile situației — să mă sărut cu el, pe un pat, un *pat* adevărat, părea foarte diferit de săruturile de pe canapea —, Jesse a închis ușa în urma noastră și stătea din nou în fața mea. Mă sărutat și am simțit cât de reci ii erau buzele. Acum, dinții ii clănțineau de-a binelea.

A tras de tricou — care devenise aproape transparent din cauza ploii —, îndepărându-l de pielea lui, și a sugerat:

— Poate c-ar trebui să scăpăm de hainele astea ude.

A ridicat sugestiv dintr-o sprânceană, iar eu am râs. Mi-am zis că nu era o idee proastă. Hainele mele erau leoarcă, grele. Din ele se scurgeau picături pe mocheta bej.

Jesse m-a privit și și-a scos tricoul. Am clipit. Abia mă abțineam să întind mâna și să-i ating pieptul gol, să-mi plimb degetele peste mușchii proeminienți ai abdomenului său. Chipul lui era întrebător: nu chiar o provocare, dar ceva destul de asemănător. Stăteam pironită în loc, cu părul ud, din care se scurgeau picuri de apă, îmbrăcată cu puloverul lui Jesse, conștientizând brusc implicațiile a ceea ce se petreceau aici. Mă aflam într-o încăpere ocupată de un pat, împreună cu un băiat pe care îl iubisem toată viața — un student în al doilea an de facultate, experimentat, care cu siguranță nu avea nevoie să-și ia inima în dinți timp de săptămâni întregi pentru a ține de mâna o fată. Mă sărutase. Mă purtase în brațe, prin ploaie. Știam că aş fi putut să plec de aici, fiindcă tot ce se întâmplase până în clipă

asta depășise cu mult fanteziile mele, și să mă duc acasă fericită, având destule lucruri la care să mă gândesc luni în sir.

Sau puteam să rămân.

Îmi doream să nu fiu nevoită să hotărasc chiar acum, să pot lua o pauză de gândire și să mă întorc la el altă dată; eventual, săptămâna viitoare. Deodată, mi-am adus aminte de tipul cu care vorbisem ceva mai devreme și la teoria lui despre universurile paralele. Poate că există o altă versiune a acestei seri, una în care Jesse îmi făcuse cu mâna, stând pe canapea, iar eu mă dusesem acasă și visasem la el cu ochii deschiși, ca întotdeauna, fără să îndrăznesc să-mi imaginez că situația în care mă găseam acum ar fi posibilă. Ce mi-ar fi spus cealaltă Charlie în clipa asta, când eram frământată de nehotărâre deoarece visul meu dintotdeauna se îndeplinea?

Mi-am spus că mă puteam răzgândi oricând, că ce se petrece acum nu însemna nimic. Dar știam foarte bine că nu aveam să mă răzgândesc și că totuși ce se petrece acum însemna ceva. Mi-am scos puloverul lui Jesse, trăgându-l peste cap, el s-a uitat la mine cercetător, iar eu am încuvînțat.

Jesse a găsit termostatul casei de oaspeți și l-a pornit, apoi ne-am vîrât sub cuverturi, el ajutându-mă să-mi scot jeansii și descotorosindu-se de ai lui. Amândoi râdeam în hohote descooperind cât de reci erau mâinile și picioarele noastre. Îmi lipisem o talpă de gamba lui, iar el țipase scurt, apoi își pusese palma pe clavicula mea, și fusese rândul meu să țip. Dar în curând, după ce am reînceput să ne sărutăm, iar mâinile mele îi explorau gâtul, pieptul, un picior, brusc nu ne-a mai fost atât de frig. Și nu ni se mai părea la fel de amuzant.

În timp ce totul se rezuma la buzele și mâinile lui Jesse, la punctul pe care îl găsimem pe partea lui stângă, în dreptul coastelor, care, odată atins, îl făcea să chicotească exact ca un băiețel,

O nuntă... cu bucluc

un gând mi s-a ivit în minte pe neașteptate: *chestia asta n-o să-i placă lui Mike*.

Dar, o secundă mai târziu, l-am alungat. Nu-mi păsa cătuș de puțin de ce ar fi crezut Mike. Consideram că renunțase la privilegiul de a avea păreri care contează. Prin faptul că nu venise acasă timp de un an, transmisesese foarte clar mesajul că nu mai voia să facă parte din familia noastră. Cu toate că Jesse era cel mai bun prieten al lui Mike și știam că, într-un fel, întindeam coarda prea mult, ceilalți frați ai mei făcuseră același lucru.

Mike și cu mine crescuserăm urmărind o adevărată telenovelă numită *Hei, amicul tău / amica ta are pe cineva?*, în care Danny, Linnie și J.J. jucaseră roluri principale: toți se cuplaseră cu prietenii sau prietenele celorlați frați, cu rezultate dezastroase. Prin urmare, tăinuisem față de Mike pasiunea mea pentru Jesse și nici nu le spusesem celorlați frați ai mei, nici măcar lui Linnie, deoarece știam că, la un moment dat, secretul meu ar fi devenit prea valoros ca să mai fie păstrat. Toți cinci schimbam secrete între noi de parcă ar fi fost cartonașe cu jucători de baseball: era cea mai valoroasă monedă pe care o aveam la dispoziție. Știam că secretul asta — eu, aproape goală, împreună cu cel mai bun prieten al lui Mike — ar fi fost unul important.

— Te simți bine? m-a întrebat Jesse, întrerupându-se și uitându-se la mine.

— Da, i-am răspuns imediat, încercând să mă concentrez asupra lui.

În clipa asta voiam să mă gândesc la orice altceva, în afară de *fratele* meu.

— Mă simt bine, l-am asigurat.

Jesse mi-a zâmbit și m-a sărutat iar. Nu după mult timp, mi-a mângâiat părul, dându-l la o parte de pe fruntea mea, s-a uitat în ochii mei și m-a întrebat: